

A farkas
(Köteles István - Lantos Krisztina)

Egyszer egy farkas, mert szíve megdobbant,
Az emberhez szegődött, s barátja lett.
Azt hitte, jó lesz kutyának lenni,
Szolgálni az embert mindenek felett.

Refrén

Hűség és alázat, talpnyalás, gyalázat
Mindenben követni egy embert.
Hámban és pórásban, éjjel és álmában,
Óvni és vigyázni egy embert.

Farkas volt mégis, így nem lehet szolgál,
Vissza az erdőbe, árkon-bokron át.
Hívta az erdő, a hideg, éhes erdő,
S hallgatta büszkén a vadon szavát.

Refrén

Hűség és alázat .